

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΗΜΗ

Μιά φορά κι 'ένα καιρό κι 'ένα παλιό ζαμάνι, ζούσε ένας Τούρκος — συλλί μαγαριζμένο — Μπραήμη τόν λέγανε — φωτιά στά γένεα του Μουάμεθ — κι 'έκανε τὸ μανάβη. Κάθε πρωί ὁ Μπραήμης φρότωνε — με τὸ συμπάθειο! — στὸ γαϊδάρο του λογιῆς λογιῆς λαχανικά καὶ ζαροζαβατικά κι 'έπερνε παρανταρία τῆς γειτονιῆς νὰ τὰ πούλησι.

Περνώντας στὸν πάνω μαχαλά καὶ στὸ κάτω μαχαλά τῆς πόλης πού ζούσε, διάβαινε καθημερινά κι 'έμπρός ἀπὸ τὸ τσαγκάρικο ἑνὸς Ἑλλήνου ραγιά, πού τόν λέγανε Παναγιώτη κι 'ἦτανε πονηρός καὶ μπατιδός, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη!

Ὁ Παναγιώτης γάθε μέρα πού ἀντίκρυζε τὸ Μπραήμη με τὸ γαϊδαρέλι του νὰ περνᾷ μπρός στοῦ τσαγκάρικο του, ἀνοίγε τὸ στόμα του καὶ τὸν ἔκουθε πατόκορφα στῆς βροσιῆς:

— Μωρὲ ἔτσι, μωρὲ ἀλλοιώως, μουρατῆ, τζαναμπέτη, γουρουνόπιστο!

Ὁ Μπραήμης γινότανε γάθε μέρα θηρίο ἀκούγοντας ὄλαις αὐταῖς ταῖς βροσιῆς. Ἐκεῖνο ὅμως πού τόν πείραζε καὶ τὸν δαιμόνιζε περισσότερο ἢ τὸν ἔκουθε πούλεγε ὁ Ρωμηὸς τσαγκάρης ἐναντίον τοῦ Μουάμεθ.

Στὸ τέλος μάλιστα θυμώσε τόσο, ὥστε ξεκίνησε καὶ πήγε στὸ Καδὴ καὶ κατάργειλε τὸ Παναγιώτη, πῶς βρίζει τὴ πίστι του καὶ τὸ Προφήτη!.

Τ' ἄκουσε ὁ Καδὴς κι' ἀπόρησε.

Δὲν μπόραγε νὰ πιστέψη πῶς θὰ βρισκόταν ραγιάς νὰ κάμη τέτοιο πράμα.

Μιά ὅμως πού ὁ Μπραήμης ἐπέμενε καὶ δοκιζότανε μάλιστα, ὁ Καδὴς σκέφτηκε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια με τὴ πονηριά καὶ νὰ πείσει τὸν χριστιανὸ τσαγκάρη νὰ βλαστημᾷ ἐπ' αὐτοφόρω!

Ὁμοίηνεφε λοιπὸν τὸν Μπραήμη νὰ φορώσῃ τὴν ἄλλη μέρα μονάχα στὸ ἕνα ζοφίνι τοῦ γαϊδαροῦ λάχανα. Στὸ ἄλλο τρύπωσε ὁ ἴδιος Καδὴς θέλοντας ν' ἀκούσῃ με τ' αὐτὰ του ταῖς τρομερὲς βλαστημίες τοῦ Ρωμηοῦ. Ἐξυπνος ὅμως ὁ Ρωμηὸς καὶ τετραπερατος τὰ μυρίστηξε. Καὶ τὴ μέρα αὐτὴ ἀντὶ νὰ καλοσορήσῃ τὸ Μπραήμη με βροσιῆς καὶ βλαστημίες ἀρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ κλαυψιέρα καὶ τὸν ζωντοζύγωσε:

— Μωρὲ Μπραήμη μωρὲ, μένα βροῆξες μωρὲ ἄνθρωπε νὰ μοῦ φᾶς λεπτά, ἐμένα μωρὲ πούμαι φανελετῆς ἄνθρωπος; Τρεῖς χρόνια ἔχω μωρὲ Μπραήμη πού σὲ παρακαλῶ. Ἄν ἠθέλες μωρὲ βλάμη μου θὰ μοῦ τᾶδινες τόσο καιρὸ τοῦ σφυρο ριασιμένου!...

Ἀκούει ὁ Μπραήμης τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ τσαγκάρη καὶ τὰ χάνει, σὺν Τούρκους πουνταλάς πού ἦτανε. Τ' ἄκουσε ὁμοιωμένα ἀπ' τὴ κόφα πούτανε τρυπωμένος κι' ὁ Καδὴς κι' ἄναψε καὶ κόρωσε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Φτάνουν στὸ δικαστήριον, προσπαθεῖ ὁ μαῦρος; ὁ Μπραήμης νὰ τοῦ παραστήσῃ τὴν ἀλήθεια, ἀγωνίζεται νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τὴ μπαμπεσιά τοῦ Ρωμηοῦ, μὰ ὁ Καδὴς δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα.

Προσάξει τὸ Μπραήμη νὰ πληρώσῃ τέσσερα μετζήτια τοῦ Ρωμηοῦ καὶ βάζει καὶ τοῦ δίνουν καὶ 40 ξυλιῆς σταῖς πατούσες τῶν ποδιῶν γιὰ τὸ ψέμμα του!

Φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει ὁ Μπραήμης ὑστερ' ἀπ' τὴ βρομοδουλειὰ πούπαθε. Περνάει μπρός ἀπ' τὸ τσαγκαράδικο τοῦ Παναγιώτη, τὸν βλέπει στὴ πόρτα καὶ τοῖ φωνάζει:

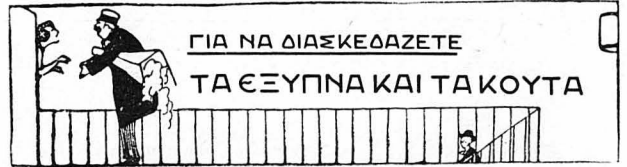
— Μπράβο μπρὲ Παναγιῆ, γασασίν μπρὲ τζάνουμ, μπράβο μπρὲ!... Καλὰ μπρὲ τὰ κατάρφες. Τέτοιοι μπρὲ πούδαι βροῖστους καὶ τὸ Προφήτη καὶ τὴ φάδα του καὶ τὰ γένεα του κι' ὅτι κόψη τὸ κεφάλι σου Χάιντε!...
H ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει πλὴν ὑποφέρει τῆς σφερκαῖας καὶ μέρα μεσημέρι!

Δεβιάθαν

Ὁ πόνος εἶν' ἀγιάτορ... ἢ ἡ συμφορὰ μεγάλη ὅταν τὰ πόδια σηκωθῶν καὶ δειρῶν τὸ κεφάλι.

Δ. Γρ. Καμπουρόγλου

Τὴν Παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Μιά κυρία πρὸς τὸν πωλητὴν μικρῶν παιδικῶν παιχνιδιῶν:

— Πόσο πούληξ τὸν σιδηρόδρομο;
— Τρεῖς δραχμαῖς κυρά.
— Τὶ λές, χριστιανέ μου; 3 δραχμαῖς δὲν ἀξίζει οὔτε ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισιάς!..

Τὶ δῶρο θὰ κάνης στὴ δούλα σου;
— Θα τῆς δώσω ἕνα ξευγάρι παπούτσι... στὸ χερί!

Τρόπος πρὸς ἀπαλλαγὴν φίλου ζητοῦν-

τος δανεικά.

- Μὲ δανείξεις εἰκοσι φράγκα;
- Μὲ συγχωρεῖς δὲν βαστῶ ἐπάνω μου.
- Καὶ στὸ σπίτι;
- Εἶναι ὄλοι καλά, εὐχαριστῶ, ἀντίο!..

Δύο νεαροὶ γιατροὶ συναντῶνται στὴν ὁδὸν Σταδίου.

— Ἄ! βλέπω πῶς ἔχεις φοβερὰν καταρροήν!

— Ἄσε με καῖμένη, κι' εἶμαι νὰ σιάσω. Βῆχω σὺν νὰ ἤμουν... πελάτης μου!

— Τὶ ὄρατο μαστοῦνι! Δὲν μοῦ τὸ χαρίζεις;

— Ἀδύνατον. Εἶναι τὸ μαστοῦνι με τὸ ὀποιον ὁ πενθερός μου ἔδερνε τὴν πεθερά μου.

— Γκασόν' αὐτὸς ὁ λαγὸς μυρίζει. Πότε τὸν ἀγοράσατε;

— Παρντόν, κύριε, μιὰ στιγμὴ νὰ ρωτήσω, διότι ἐγὼ μὲ μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦλθα σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο!

Εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον ὁ ἰατρὸς ἐξετάζει ἕνα νεοσύλλεκτον:

- Πού ὑποφέρεις περισσότερο παιδί μου;
- Στὸν στρατόνα, γιατί μου, στὸν στρατόνα!..

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον:

— Δὲν νομίζεις φίλε μου, ὅτι καλλίτερον εἶναι νὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρη μας εἰς τὸ θέατρον; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὴν βλέπῃ καὶ θὰ λέῃ: «Ἐτοῖ ἦταν μιὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα τῆς!»

— Ἄν ὁμοῦ ἀγάπη μου, βλέπῃ ὁ κόσμος τὴν μητέρα καὶ λέγῃ: «Ἐτοῖ θὰ κατατήσῃ καὶ ἡ κόρη τῆς μιὰ μέρα!»

Ἐνα ζεῦγος ταξιδεῦει ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ βαγονίου σιδηροδρομικῆς ἀμάξης.

— Εἶναι καλὴ ἡ θέσις σου; ἐρωτᾷ ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον.
— Πολὺ καλὴ.

- Δὲν σὲ πειράζει ὁ ἥλιος;
- Διόλου.
- Δὲν φουᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο;
- Ὅχι.
- Ἐλα λοιπὸν ν' ἀλλάξουμε θέσι!..

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σφραγίδες ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Ζερμπίλα Εὐρυπίδου 7.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΑ ἱατροῦ. Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφία, ἀκτινοθεραπεία. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν μεθόδων ηλεκτροθεραπείας. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10—1 καὶ 5—8.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός, ὀδοντίατρος, Πειραιῶς 9. (οἰκία Τραχίλη). Ταχεῖα καὶ ἀνώδυνος θεραπεία δι' εἶδι κῆς μεθόδου.